Dosarul nr. 4r-4095/25 Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
Nr. PIGD: 4-24091882-02-4r-22102025 Judecător: Guzun Denis

D E C I Z I E

11 iunie 2026 mun. Chișinău
Colegiul penal al Curții de Apel Centru
Având în componența sa:
Președintele ședinței de judecată, judecătorul Bulhac Ion
Judecătorii Pîslariuc Vitalie și Mămăligă Natalia

examinând în ordine de recurs, *fără participarea părților*, recursurile declarate de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, și de avocatul Chiriac Nicolae împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani 26 septembrie 2025, prin care s-a admis contestația depusă de către Cebotari Nicolae și s-a încetat procesul contravențional intentat de către agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 348590 din 19.07.2024 și deciziei de sancționare din 19.07.2024 asupra cauzei contravenționale, de constatare a faptei contravenționale prevăzute şi sancționate de art. 70 alin. (1) Cod contravențional, în privința lui Cebotari Nicolae, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

Procedura de înștiințare a părților legal executată.

Verificând legalitatea hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurenți, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, –

A C O N S T A T A T:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Potrivit procesului-verbal seria MAI06 nr. 348590 din 19.07.2024 și deciziei de sancționare din 19.07.2024, emisă de către agentul constatator Mocanu Vladislav din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, cet. Cebotari Nicolae a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute la art. 70 alin. (1) Cod contravențional cu aplicarea unei sancțiuni de 2500 lei, pentru faptul că, la 30.05.2024, aflându-se în mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 162, în cadrul unei ședințe de judecată a calomniat pe cet. Chiriac Nicolae, a răspândit cu bună știință informații mincinoase cu învinuirea în săvârșirea unei infracțiuni ce defăimează persoana.

La 5 august 2024, Cebotari Nicolae a contestat procesul-verbal seria MAI06 nr.348590 din 19.07.2024 și decizia de sancționare din 19.07.2024, invocând că, nu a săvârșit niciuna din acțiunile descrise în procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 348590 din 19.07.2024. Totodată, a menționat că deși procesul-verbal a fost semnat la data de 19.07.2024, acesta a fost primit la data de 31.07.2024.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025 s-a admis contestația depusă de către Cebotari Nicolae și s-a încetat procesul contravențional intentat de către agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, în baza procesului -verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 348590 din 19.07.2024 și deciziei de sancționare din 19.07.2024 asupra cauzei contravenționale, de constatare a faptei contravenționale prevăzute şi sancționate de art. 70 alin. (1) Cod contravențional, în privința lui Cebotari Nicolae, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

Solicitările recurentului:

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 8 octombrie 2025 Chiriac Nicolae a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025, cu dispunerea rejudecării cauzei în primă instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de fond nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a efectuat o apreciere completă și obiectivă a probelor administrate, contrar exigențelor legislației contravenționale. Concluzia privind inexistența faptei contravenționale nu este susținută de analiza probelor existente la dosar.

Totodată, recurentul invocă existența unor contradicții în conținutul hotărârii contestate, arătând că instanța a formulat constatări incompatibile în partea motivatoare, iar unele considerente nu corespund obiectului cauzei examinate, fiind făcute referiri la alte persoane și la alte fapte contravenționale.

De asemenea, susține că instanța de fond nu a analizat în mod efectiv probele administrate, inclusiv înregistrarea audio anexată la materialele cauzei și nu a explicat motivele din care considerent probele prezentate nu corespund realității. Astfel, apreciază că hotărârea nu conține o motivare suficientă și nu răspunde argumentelor invocate de participanții la proces.

Consideră că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece instanța nu a efectuat o examinare efectivă a argumentelor și probelor prezentate și nu a expus motive clare care să justifice soluția adoptată.

În dezacord cu soluția primei instanțe, la 28 octombrie 2025, recurs a declarat și agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătoriei

Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025 și remiterea cauzei spre rejudecare într-un alt complet de judecată.

În argumentarea recursului agentul constatator a invocat că procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 348590 din 19 iulie 2024 a fost întocmit cu respectarea prevederilor legale, în baza probelor acumulate în cadrul procesului de constatare, fiind stabilite toate circumstanțele relevante ale cauzei. Însă, instanța de fond a apreciat eronat materialul probator și a ajuns nejustificat la concluzia privind inexistența faptei contravenționale.

Punctează că agentul constatator a acționat în conformitate cu atribuțiile prevăzute de legislația contravențională, efectuând toate măsurile necesare pentru verificarea circumstanțelor cauzei și administrarea probelor relevante, iar materialele acumulate confirmă existența faptei imputate și justifică emiterea deciziei de sancționare.

De asemenea, invocă faptul că instanța de fond nu a apreciat corespunzător probele administrate și nu a ținut cont de principiile referitoare la examinarea completă și obiectivă a cauzei, concluziile acesteia fiind contrare materialelor existente la dosar. Hotărârea contestată a fost adoptată cu ignorarea circumstanțelor constatate în cadrul procesului contravențional și a probelor care au stat la baza întocmirii procesului-verbal.

Totodată, apreciază că soluția primei instanțe nu este susținută de probele administrate în cauză și solicită menținerea valabilității procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare emise la 19 iulie 2024.

Procedura de citare a părților.

Conform art.471 alin. (1)-(2) din Codul contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților. Instanța de recurs fixează data examinării recursului și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinței.

Colegiul penal, ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 471 alin.(1) din Codul contravențional, a procedat la examinarea cauzei contravenționale fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Aprecierea instanței de recurs.

Verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță în raport cu argumentele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge ca fiind depus peste termen recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu

Vladislav, și de a respinge ca nefondat recursul depus de Chiriac Nicolae, reieșind din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.473 alin.(1) pct.1) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă recursul: a) este tardiv; b) este inadmisibil; c) este nefondat.

Cu referire la recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, Colegiul reiterează că conform art.468 Cod contravențional, recursul împotriva hotărârii judecătoreşti contravenţionale se declară în termen de 15 zile de la data pronunțării hotărârii judecătoreşti sau, pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de judecare a cauzei contravenționale, de la data înmînării copiei de pe hotărârea judecătorească, în condițiile art. 463 alin. (1).

Articolul 469 alin. (1) din Codul contravenţional prevede că, recursul declarat cu omiterea termenului prevăzut de lege, dar nu mai târziu de 15 zile de la începutul executării sancţiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, se consideră depus în termen dacă instanţa a constatat că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate sau de neinformarea despre adoptarea încheierii a participantului la proces, care nu a fost prezent la judecarea cauzei, nici la pronunţarea încheierii asupra ei.

Colegiul penal notează că, prin prisma prevederilor enunțate supra, cazului din litigiu îi este specific un termen imperativ, legiuitorul determinând că, dreptul la declararea recursului este limitat la un anumit interval – 15 zile de la data pronunţării hotărârii judecătoreşti sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de judecare a cauzei contravenţionale, de la data înmânării copiei de pe hotărârea judecătorească, în condiţiile art. 463 alin. (1) din Codul contravențional.

Din materialele cauzei instanța de recurs atestă că, hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025 a fost pronunțată în lipsa agentului constatator, iar copia hotărârii a fost expediată participanților la proces, inclusiv agentului constatator prin intermediul poștei electronice oficiale ale instituției în care activează ultimul (ips_buiucani@igp.gov.md), la 30 septembrie 2025 (f.d.45).

Colegiul penal constată că, *la 28 octombrie 2025,* cu încălcarea termenului legal, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, a depus cererea de recurs împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025.

Prin urmare, instanța de recurs reține că, situația constatată denotă omiterea termenului de declarare a recursului 15 zile de la data înmânării copiei de pe hotărârea judecătorească, în condiţiile art. 463 alin. (1), pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de judecare a cauzei contravenţionale, fapt expres stipulat în alin.(1) al art.468 din Codul contravențional.

Astfel, Colegiul penal notează că, termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui este stabilită exhaustiv prin lege, acesta fiind absolut şi având un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Incidente speței sunt și prevederile art. 230 alin. (2) din Codul de procedură penală care statuează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual şi nulitatea actului efectuat peste termen. Această prevedere legală are caracter de garanție procesuală, egală pentru toate părțile participante în proces, fiind impusă obligația îndeplinirii în termen a actelor procedurale, sub sancțiunea decăderii din acest drept procesual.

În această ordine de idei, este cert că, depunând cererea de recurs la data de 28 octombrie 2025, împotriva hotărârii pronunţate la 26 septembrie 2025, adică în afara termenului legal, agentul constatator a demonstrat o neglijenţă a drepturilor sale procedurale stipulate în legislaţia naţională. Or, exercitarea unui drept de către titular nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigenţe, cărora li se subsumează şi instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Suplimentar, instanța de recurs accentuează că, recurentul prin cererea de recurs nu a solicitat repunerea în termen a instrumentului de atac.

În argumentarea concluziei, Colegiul penal relevă că, CtEDO în jurisprudența sa promovează cu consecvență cu titlu de principiu obligația părților de a se interesa de soarta procesului în situația în care ele au fost înștiințate despre inițierea și desfășurarea acestuia și de a-și proteja drepturile sale de acces la instanță (*Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11.09.2007*). Totodată, potrivit practicii CtEDO termenul de exercitare a căii de atac începe a curge de la data pronunțării hotărârii (*hotărârea Sutter versus Elveţia*) că participantul la proces, care cunoaște despre faptul desfășurării în unui proces în care este vizat, este obligat de sine stătător să se intereseze de mersul procesului (*hotărârile Avramenco versus Republica Moldova şi Ponomaryov versus Ucraina*) şi că repunerea unei cereri în termen, în condițiile în care nu se constată temeiuri, ar echivala cu avantajarea unei părți în defavoarea alteia, prin extinderea termenului legal de prescripție și revizuire a hotărârilor judecătorești, ceea ce urmează a fi interpretat ca încălcare a principiilor securității juridice cât și a egalității armelor şi violarea art. 6 CtEDO, drept care urmează a fi respectat cu referință la partea acuzării și a apărării, fără discriminare (*hotărârea Ghirea versus Republica Moldova*).

Prin urmare, Colegiul penal nu se va expune asupra motivelor invocate de agentul constatator în cererea de recurs și nu va purcede la examinarea fondului cererii de recurs, întrucât instanța de recurs nu poate proceda la o verificare de fapt şi de drept a acesteia decât în cadrul unui recurs exercitat în mod legal.

Astfel, reieșind din circumstanțele indicate, în lipsa temeiurilor legale de a repune în termen recursul declarat, instanța de recurs conchide de a respinge ca depus peste termen recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025.

În continuare, cu referire la recursul declarat de avocatul Nicolae Chiriac, Colegiul penal reţine că *c*onform prevederilor art.473 alin. (1) pct.1) lit. c) Codul contravenţional, după examinarea recursului, instanţa de recurs respinge recursul și menţine hotărârea atacată, dacă acesta este nefondat.

Instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală", în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei, hotărâre din 01.02.2005, §35 și Anghel contra României, hotărâre din 04.10.2007, §52*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform art. 8 alin. (2) Cod contravențional, este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârşit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.

În accepțiunea art.10 din Codul contravențional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență.

Articolul 440 alin. (1) Cod contravențional, prevede că, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, deciziei privind examinarea contravenției în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Conform prevederilor art. 442 alin. (1) din Codul contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator

pe baza constatărilor personale și a probelor acumulate în prezența făptuitorului sau în absența lui.

Din materialele dosarului se atestă că, la 19 iulie 2024, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, a încheiat în privința lui Cebotari Nicolae procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr.348590, fiind reținut în sarcina acestuia că, la 30.05.2024, aflându-se în mun.Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 162, în cadrul unei ședințe de judecată a calomniat pe cet. Chiriac Nicolae, a răspândit cu bună știință informații mincinoase cu învinuirea în săvârșirea unei infracțiuni ce defăimează persoana.

Acțiunile lui Cebotari Nicolae au fost încadrate în baza art. 70 alin. (1) Cod contravențional și prin decizia agentului constatator a fost sancționat cu amendă în mărime de 50 unităţi convenţionale ceea ce constituie 2500 lei.

Nefiind de acord, Cebotari Nicolae a depus contestație în ordinea art.448 Cod contravențional.

Prima instanță, prin hotărârea din 26 septembrie 2025, a admis contestația și a încetat procesul contravențional intentat în privința lui Cebotari Nicolae în baza art. 70 alin.(1) Cod contravențional, pe motivul că nu există faptul contravenției.

În virtutea prevederilor art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

În temeiul prevederilor art. 7 Cod contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Instanța de recurs reiterează că în temeiul prevederilor art. 458 din Codul contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante, necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale, iar potrivit prevederilor art. 460 din Codul contravențional, instanța de judecată hotărăște asupra cauzei contravenționale, pronunțându-se prin hotărâre asupra aspectelor faptice și juridice ale cauzei.

Prin prisma prevederilor art. 425 din Codul contravențional, probele sunt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției și la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor, procesul-verbal de

percheziție, procesul-verbal privind cercetarea la fața locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, depozițiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele și documentele ridicate, constatările tehnico-științifice și medico-legale, raportul de expertiză. Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care și-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei și călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită.

Enumerarea mijloacelor de probă prevăzute de lege nu are un caracter pur formal, ci exprimă exigenţa ca orice sancţiune contravenţională să fie întemeiată pe dovezi certe, verificabile şi obiective, apte să susţină în mod real constatările agentului constatator.

În acest sens, mijloacele de probă admisibile, de la procese-verbale procedurale, declaraţii şi înscrisuri, până la înregistrări audio-video, expertize şi constatări tehnico-ştiinţifice, nu constituie simple formalităţi procedurale, ci reprezintă fundamentul probator indispensabil pentru validarea acuzaţiilor şi pentru asigurarea legalităţii şi temeiniciei actului de sancţionare.

Simpla percepție directă a unei contravenții de către agentul constatator fără susținere din partea altor probe relevante și obiective nu poate fi considerată o prezumție absolută de veridicitate deoarece o astfel de abordare ar încălca dreptul la un proces echitabil privând persoana acuzată de posibilitatea de a-și apăra corect drepturile.

Această poziție este susținută și de jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului care subliniază că motivarea hotărârilor judecătorești este o garanție fundamentală a dreptului la un proces echitabil conform art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Instanțele naționale au astfel obligația de a răspunde clar și detaliat argumentelor părților evitând astfel aparența arbitrarului și menținând încrederea publicului în imparțialitatea actului de justiție.

La caz, Colegiul penal reconfirmă poziția instanței de fond, precum că, concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui Cebotari Nicolae în comiterea contravenției prevăzute de art. 70 alin. (1) Cod contravențional, sunt nefondate.

Contrar argumentelor invocate în recurs, materialele cauzei nu conțin probe suficiente, pertinente și concludente care să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, că Cebotari Nicolae a răspândit cu bună știință informații mincinoase prin care l-ar fi învinuit pe Chiriac Nicolae de săvârșirea unei infracțiuni. Or, potrivit art.425 și art. 440 Cod contravențional, sarcina administrării și prezentării

probelor revine agentului constatator, iar existența contravenției nu poate fi dedusă din simple afirmații sau presupuneri.

Colegiul observă că, deși în procesul-verbal s-a reținut că pretinsa faptă a fost săvârșită în cadrul unei ședințe de judecată, agentul constatator nu a prezentat probe obiective care să confirme conținutul exact al declarațiilor atribuite lui Cebotari Nicolae și caracterul lor pretins calomnios. În lipsa unor mijloace de probă apte să confirme situația de fapt reținută în procesul-verbal, concluzia privind vinovăția persoanei nu poate fi considerată suficient fundamentată.

Totodată, Colegiul reține că procesul-verbal cu privire la contravenție nu beneficiază de o forță probantă prestabilită și nu poate constitui, prin el însuși, o dovadă suficientă a existenței contravenției și a vinovăției persoanei. Acesta urmează a fi apreciat în coroborare cu ansamblul probelor administrate în cauză, iar în situația în care probele suplimentare lipsesc sau nu confirmă constatările agentului constatator, concluziile privind vinovăția nu pot fi menținute.

În această ordine de idei, Colegiul penal subliniază că, agentul constatator are rolul de a administra probe în ordinea prevăzută de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Prin urmare, simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanța să stabilească vinovăția unei persoane pe numele căreia s-a întocmit un proces-verbal contravențional.

Or, în corespundere cu prevederile art. 375 alin. (3) Cod contravențional, concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Prin urmare, lipsa unor elemente probatorii care să confirme faptele descrise în procesul-verbal ridică dubii rezonabile asupra exactității și realității situației reținute fapt ce impune aplicarea principiului *in dubio pro reo* în favoarea persoanei acuzate.

Într-un stat de drept orice îndoială rezonabilă trebuie interpretată în beneficiul celui acuzat și nu transformată într-un temei de sancționare nejustificată.

O hotărâre care se bazează exclusiv pe impresiile subiective ale agentului constatator în absența unui ansamblu probatoriu complet coerent și obiectiv este lipsită de temei legal și contravine atât normelor interne cât și standardelor europene de protecție a drepturilor fundamentale.

La caz, Colegiul penal apreciază că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor, a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional, care prevăd examinarea cauzei contravenționale sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Colegiul penal constată că, în pofida unor deficiențe de redactare constatate în partea motivată a hotărârii, acestea nu afectează legalitatea soluției adoptate și nu împiedică verificarea temeiniciei acesteia în ordine de recurs. Instanța de fond a examinat cauza prin prisma materialului probator administrat și a expus considerente suficiente care au condus la concluzia privind lipsa unor probe apte să demonstreze existența contravenției imputate lui Cebotari Nicolae.

Prin urmare, având în vedere că instanța de fond a stabilit în mod corect circumstanțele relevante ale cauzei, a apreciat probele administrate în conformitate cu prevederile legale și a aplicat corespunzător normele de drept incidente, iar argumentele invocate în recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile acesteia, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul declarat de avocatul Chiriac Nicolae este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea fără modificări a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025.

În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit. a) și c), art.474 Cod contravențional, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E:

Se respinge ca tardiv recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Mocanu Vladislav, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025.

Se respinge ca nefondat recursul declarat de Chiriac Nicolae și se menține fără modificări hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător ***Bulhac Ion***

Judecător ***Pîslariuc Vitalie***

Judecător ***Mămăligă Natalia***